

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

B. Alberti Doctoris Magni ex Ordine Prædicatorum Episcopi Ratisponensis De Adhærendo Deo Libellvs

**Johannes <de Castello>
Albertus <Magnus>**

Antverpiae, 1621

Cap. VI. Quòd Parisios mittitur, vbi magistralem cathedram ascendit, & qualiter malignus spiritus per ipsum fugatur signo sanctæ Crucis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44148

dexteris virtutis Dei, non est ausus determinare. Repleuit ergo Dominus dilectum sibi Albertum non tantum sapientiæ sed & timoris spiritu; ut ostenderetur, quia Unigenito repleto spiritu timoris Domini, is qui humilior multis repertus est, & vicinior in sapientia haberetur, cum spiritus Christi non nisi in humilibus requiescere (teste Isa. 66. Scriptura) solet.

CAPVT VI.

Quòd Parisios mittitur, vbi magistralem cathedram ascendit, & qualiter malignus spiritus per ipsum fugatur signo sanctæ Crucis.

CUM igitur venerabilis Albertus adhuc Lector Fratrum tam excellenter in scientia clareret, mittitur ob spem maioris profectus Parisios. Veniens verò ad eundem locum, legens Sententias cum omnium admiratione solemniter compleuit: erat enim disputator acutissimus, Lector sufficiens, utpote in tali officio iam frequenter exercitatus, & multum facundus eloquio;
mel

96. B. ALBERTI MAGNI
mel siquidem & lac in lingua eius,
ideoque dulcedinem non modicam di-
scipulorum mentibus infundebat. Tan-
tam etiam copiam scholarium Parisiis
fertur habuisse, vt nec schola numerum
audientium posset continere: quare
compulsus est hac necessitate in loco
quodam publico scholasticos exercere
actus. vnde vsque in hodiernum diem
platea ipsa, in qua lectionem facere
consuevit, lingua Francigenarum *La
place Maubert*, id est, Platea magni Al-
berti vocatur. Studio tamen sic inten-
debat, vt nec contemplatione scibilium
in actiua vita minoraretur, vel actione
à diuinorum speculatione esset alienus:
sed in vtrisque eò perfectior, quò dis-
cretionis libramine plus abundabat.
Sciebat nempe quo fine studendum
esset, nec ignorabat malū fore & dam-
nabile, si ea quæ agenda erant ob studij
intensionem negligeret. Studium igitur
ipsius non turpis lucri causa vel va-
nitatis, sed summæ virtutis fuit: vnde
solerter aduertendū est, in quanto per-
fectionis gradu extitit, cū ipsum hu-
mani generis inimicus ab illo studio
retrahere conabatur; quod etiam per-
fectio-

etioribus, vt vitiis implicet, persuadere solitus est. Qui enim studio inuigilant, quamuis recta intentione, superbix tamen iaculo quandoque vulnerantur, cum scientia inflat; aut certè à melioribus bonis vel necessariis nonnumquam scimus retrahuntur : hunc autem, vt subsequens probat tentatio, neutrum læsit. Auctor namque libri Apum, Alberti discipulus, refert in vltimo capitulo secundi Libri nominati, eundem Albertum sibi de seipso retulisse, quòd dum Parisijs in cella residens studio diligenter intenderet, apparuit ei malignus in specie Fratris cuiusdam, vt eum à studio reuocaret. Ille autem mox vt dolum intellexit esse inimici, facto contra eum signo Crucis, umbraticum illud phantasma disparuit : inuidebat enim iam ille saluti plurimorum, qui pabulo doctrinæ viri Dei ad vitam erant nutriendi æternam; & timore anxius seminator errorum, lumine scientiæ, quo Doctor mirabilis fulsit, suas pertimescebat tenebras à multorum cordibus eliminandas; nec sui quidquam in illo ob scientiam superbię persuasor inuenit, cui tam aperta contra-

E

riari

98 B. ALBERTI MAGNI
riari in studio voluit visione, dum ip-
sum cerneret in humilitate fixum suum
aliorumque profectum studio perutili
procurare. Magistralem ergo cathe-
dram in Theologica facultate fortitus,
in omnibus erat scientiis singularis ex-
cellentiae, vt meritò illud ei dicatur:

*Cunctis luxisti, scriptis praclarus
fuiſti:*

*Mundo luxisti, quia totum scibile
sciſti.*

Sed nunc illud etiam inferendum,
quod in Vitis Fratrum Ordinis de ipſo
& aliis Patribus in ſcientijs & moribus
probatis commemoratur, vnde ipſius
excellencia euidenter apparet: nam in
praefato Libro approbato per Magi-
ſtrum Humbertum ita reperitur, quòd
de Ordine Fratrum Praedicatorum à
tempore beatae memoriae Magiſtri Ior-
danis, qui obiit anno M. CC. XXXVI. Idib.
Februarij, vſque ad annũ M. CC. LIX. fue-
runt Magiſtri Licentiati à Cancellario
Parienſi, & actu ordinariè legentes ſa-
cram paginam Fratribus & ſcholaribus
infra nominati Fratres: Rolandus Cre-
monenſis; Hugo Vienneniſis, poſtmo-
dum Cardinalis; Ioannes de ſancto
Ægidio,

Ægidio, Anglicus; Guericus de sancto Quintino; Gaufridus de Bleuello, Burgundus; Albertus Teutonicus, postmodum Ratisponensis Episcopus; Laurentius Brito, Stephanus Altiſiodorensis, Guilhelmus de Stamphis, Ioannes Pungens-asinum, Parisiensis; Bonus-homo Brito; Elias Prouincialis, Florentius Gallicus; Thomas de Aquino, Apulus; Hugo Metensis, Bartholomæus Turo-nensis; Petrus Tarantasiensis, postmodum Innocentius Papa. Hi omnes in Domo sancti Iacobi Ordinis Prædicatorum Parisiis duo & duo legerunt & disputauerunt in Scholis, præsentibus scholaribus & Religiosis, multisque Ecclesiarum Prælatis, Deo & hominibus gratiosi, multum fructum in Dei Ecclesia facientes. Quamuis nonnulli ex Magistris, præcipuè quatuor, vt narrat Præfatus Auctor libri Apum, fuerint infatigabiles incentores malorum, qui simplicitatem scholarium Parisiis contra dictos Fratres feraliter concitarunt, in tantum, vt nisi se piissimus ac deuotissimus Rex Franciæ Ludouicus & frater eius Comes Pictauiæ Alfonsus pro Fratribus murum posuissent,

sent, abdicatos Fratres rebus & corporibus exterminassent. Facta est autem hæc Magistrorum contradictio anno Domini M. CC. LV. cum legeret in Scholis Frater Bonus-homo, sic appellatus cum socio suo supradicto. Nam ante illum præcipui in scientia fuerunt Hugo Viennensis, Guericus, & Albertus, qui tres ob sanctitatem & scientiam dignis laudum præconiis extolluntur. Cum ergo in tempore illo Hugo ad Prouincialatus officium in Prouincia Franciæ electus, & paulò post effectus Cardinalis; Albertus etiam de Parisiis rediens in Alamanniam, & in Prouincialem Teutoniæ electus; Magistri præfati quatuor malorum incentores odium quod ceperant prius, iam acrius protendebant, dum maiores absentes, qui resistere poterant, viderant. Postmodum autem vnus ex quatuor Magistris aduersarijs Fratrum, nomine Christianus Beluacensis, infirmatus, amarissimo corde contritus, recognouit, se nihil & complices suos contra dictos Fratres habuisse, nisi quòd eis æquari scientia non valerent, & ob hoc eos paruipenderent Auditores, sicut Auctor libri
Apum

Apum apertè suis scriptis testatur. Hic etiam Christianus iam nominatus condemnatus fuit ab Alberto ob errorem suum, eò quòd dixerat, ante finem mundi Sanctos existere sine peccato originali; & quòd Christus cum eis corporaliter comedens & bibens, liberaret eos ab omnibus malis per mille annos. Quam hæresim dixit Albertus se condemnasse cum aliis Magistris super Matthæum circa illum textum, *Sed libera nos à malo.* vbi eundem præfatum Christianum Beluacensem auctorem huius erroris nominatim exprimit.

CAPVT VII.

Quòd beatus Thomas studuit sub Alberto, & qualiter spiritu Prophetico præuidit beati Thomæ in studio profectum.

TERTIO autem anno Magisterij sui, Albertus iterùm mittitur Coloniã ad legendum. Factumque est in illis diebus, vt sanctus Thomas iam in Ordine stabilitus, cum fratres sui carnales ab omni impugnatione cessassent,